

El millor amic dels Buchman

Abans de conèixer la Jamie, en Paul em feia servir per lligar amb noies al parc

S02E05 Murray (Mad About You - NBC) 1992-99

Foto: NBC

Trobo a faltar el Paul, fa dies que no apareix pel pis. No hi ve a menjar, a cap dels diferents àpats que els humans fan durant el dia, ni tampoc a dormir al jaç aquell tan tou que comparteix amb la Jamie, on se suposa que jo no puc pujar. Cada cop em costa més trobar la seva olor, el seu rastre va desapareixent a poc a poc de tot arreu, de les cortines, de la seva cadira preferida, de les seves sabatilles? És estrany, mai no havia estat tant de temps fora; o potser sí (els gossos no controlem gaire els períodes de temps), però aleshores la Jamie no estava tan trista.

El Ringo, el bòxer que surt a passejar pel parc a la mateixa hora que hi vaig jo amb en Nat, m'ha explicat que a casa seva va passar el mateix i l'home ja no va tornar mai més. Esclar que ell portava al pis les amigues quan la dona no hi era, fins que un dia ella va arribar abans d'hora i els va enxampar cardant com humans. I es veu que es va enfadar. Ja ho fan això, els humans; i en canvi són capaços de compartir un entrecot. Però en Paul no ho ha fet mai, això. Cardar amb amigues, vull dir; compartir menjar amb la Jamie sí que ho fa. O ho feia.

Potser és culpa meva, doncs? Potser n'esperaven més, de mi? És cert que no sóc tan espavilat com l'Eddie, el terrier aquell de la sèrie de televisió que tant els agrada; la Jamie i en Paul es pixen de riure quan la veuen. Els hauré decebut, jo? Sóc més simple, és cert. Però ningú persegueix ratolins imaginaris (pels altres, esclar) tan bé com jo, encara que de vegades m'acabi estampant contra les parets. Segur que l'Eddie no ho sap fer. A més, quan somio ho veig tot en uns colors fantàstics, però això ells no ho saben.

No m'agrada veure la Jamie trista. Tant de bo torni aviat, en Paul. A més, segur que ell també

està trist. Abans de conèixer la Jamie em feia servir per lligar amb noies al parc, però era un desastre. Des que la va conèixer ja no ho ha fet més, i l'entenc, jo també em passaria la vida escoltant la seva veu. Des d'aleshores la seva olor va canviar: es va fer més feliç.

A més, ara la Jamie porta un cadellet a dins. Ella encara no ho sap, però jo ja fa dies que ho ensumo. Els humans són bastant sapastres per a aquestes coses, mai no ensumen res. Aniria bé que en Paul tornés per donar-li un cop de mà. Els cadells humans són una de les coses més inútils que he vist mai. A més, des que en Paul no hi és, la tapa del vàter està sempre tancada, i passo molta set.